

① קטו ישי אל האל ; ג'לו

ר ו א
א ו א
א ו א

מצח שם אלהים חק ומשפט לישראל ביד אבי
כל [נביא] משה נאמן ביתו. הקים ה' רוצים בצמו,
חוזים בצנתו; הקה ראו מראות אלהים, ומחזה שדי
חזו; בפייהם שם את דברו, ומלתו על לשונם, להטיף
על בית יצקב, להביע אמר לבית ישראל. בלתי שקמו
פתח להם אל ממצל, ויראם את כל כבודו, וישביצם
בקקיץ את תמונתו. כספר נגלו לפנייהם מסבות הימים,
וישפוני טמוני הערות נגלו לצניניהם. ענה היתה אהבת *
צם ה' בלבם, הקה היו מורי העם הנה ומאשריו,
מיסריו ומנחמיו. באש דת צרפו כליות ולב מספפים
ושטי קזב, ורוח שפתייהם רוס בצר היתה לכל רשע
וכסל, שבט פיהם הנה הארץ בהשחת יושביה ומשוט
לשונם לא תבאו שרים, פהנים ואילי הארץ; ולצרות
בצרה דברו על לב צמם וינחמום, צתידות תמודות
בשרו, ויכוננו לב חדלי תקנה.

א ו א
א ו א
א ו א
א ו א
א ו א
א ו א

1) רב מאלפים שנה נסמם הקוון, ומראות אלהים
לא תחו עוד צין אנוש מתהלך בתבל ארצה. ממלכת
ישראל מטה על בלי שמצה לקול חוניה, נירם אבד,
חבל להיות ליצקב מושל ומלך. תלאות אין מספר
וצוק שנות מאות רבות עוד לא כפרו על חטאת בית
ישראל וצל מרנים אשר מרו את פי נביאי ה'. צמה
גרסה נפש העם לאשמו אשר אשם, וקלב נדכא ינחם
על פשעיו מקדם, אך חלוני רקיע לא יקרעו עוד
וארבות השמים סגרו לבלתי הפתם.

תכונת הצופה

קודם צפה נמחיו לבית ישראל
לשמעם כפי דבר והזכרה אוקם ממני.
ויחוקאל ג. יא

א ו א
א ו א

purify

ובקל זאת רבים היום הרואים בצם. האומרים
חלוני רקיע אטומים ושקופים הם. ומצד להם נחזה
מחזה עליון. האנשים האלה רפה ידם מעשות כל
חסד ונורע כאל כמו לברא בני אלים ומלאכי יה. בנוצ
שפה יבראו מלאך ובחרץ לשון שרף. פלגי מים לב
ה' בידם. אל כל אשר יחפצו יטוהו. המה במעל
בפיהם יחיו וברוח שפתים ימיתו. ואל אלהים לא
ישים מבלעדם משטרו בארץ. את המשנה הסירו מעל
שכמו ולשעשועים בכל עת הציבו שגל לימינו אשה
ופלגש. דברי תועה ובלע כאלה ידברו הרואים אף
יכתבו בספר. ועם בני ישראל עם למוד שמצ קול
חזנים מאז. באזנים פתוחות יקשיב וישמע.
ואנכי לא אשים פני כחלמיש. לאמר לעמי גם
אנכי בנביאים. ולשוות הוד חוני עליון עלי. קדש הוא
לי שם אלהי מדבר דבר בשם ה' אשר לא צנה. לא
רואה אנכי. לא חוזה אנכי. אולם צופה הנני לה בית
ישראל. — עין בעין לא נראה אלי האלהים מעולם.
אולם מדי אחזה מבל ומלואה וחקות צבא חליפותיה.
תמונת ה' לנגד עיני. מדי ישוטטון עיני על פני מבל
הזאת. **מדי** אתבונן לחיל תמורות וסדרים אשר שם
יוצרה בה מצת הפראה. או הגות לבי תבונות על חסד
אלהים. גדלו טובו וחקמתו: או תאסז לקסת ידי. ואת
אשר הומה לי בקרב לבי יצבר פי עטי. להעיר גם
אנן עמי בלמודים האלה.

ink well

מאזני משקל

לפלט יקר כל דבר וכבודו סניקה

תיוון-ליל

פלט מעגל בגלגל וקל-דרכיה: כנו.

(משלי ד, כז)

בבואי בצרב הביתה, ונפשי צנפה מרב צמלה כל
היום, אז תתהלך רוחי, להקליג ולהרזיץ מתלאותיה,
בין משוררי קדם ומליצי דור נדור, אשר שפתם
נדפתי — הן אמןם רב ענג ונחת תשבוע לה נפש
יודעת לשון נספר! — ספרי המשוררים, מחברות
מושלי קשל גנות צדן לה הנה, לאט לאט תתהלך בין
שורותיהן, וצל כל מטע חמד, ציץ תפארה תשים לב
נצין. פה יסדקה אורח רצון, מתצרה, משלם פארותיו
השמימה; שם תתצנג עלי צמח מוכא מארץ נקרה
יבחקמת לב הנוטע יך שרשיו באדמת לא לו, ויהי
מטע להתפאר, פה צצי תנוכה עושי מנד, שם פרחים
ושושנים מסיקי רים. — ומדי קראה בספרי חמד אלה
תבין גם להגות מתי תבל ותהלכות שצפיהם, תראה
כי פרוחק הארצות, פן רחוקו מחשבות שוכניהן, ולפי
חליפות הצמים תתסלפנה צשתונות כל בני חלון.
ברב שרצפים באלה תשמשע נפשי טרם
אשכב על משתי, ומחדרי משכיותיה יגרשו כל דאגה
נעצב על ילדי יום ניום, אכן יתר עז ירהיבו בנפשי

"נצא לראשונה לאור בספר "בכורי העמים" לשנת תספ"ג.

בציונות בני קדם הנשגבות והנשאות. משורציהם
נרבינוני עלי קרוב רוחם. אשר יפרש כנפיו. ומצפרות
תכל ישאני אל מרומי שחקים. — בן התצדנה רוחי
אמש בעז הגיון נביא קדשנו ישציהו בן אמוז. יפתח
שפתיו וכעוד לא חוללה תכל נראה את אלהי צבאות
קורא מתהו ארץ וצאצאיה. ובידו קני מדה וכפוח
משקל. גם מודד ארץ. ימנן שמים. ישקל הרים. פלס
גבעות. ובהלך נפשי בצמק הממשכה הזאת עלו על
לפי עוד רבות מדברי נביאנו ויטר אנשי הרום. אשר
גדברי סיהם יפתחו לנו ארבות השמים ונאנחנו רואים
את האל הנורא אוחו בידו מאוני משפט. עלילות בני
האדם ומעשיהם בפך האסת וגמולם אשר ישיב להם
בפך השנית. בציונות האלה השמששצתי צדי נפלה
תנומת נחת על צפצפי. ואישן.

ובתנומות עלי המשקב מחשבותי עוד לא נחו.
ותהינה לחלום ור. מתמיה כל לב. בתלומי ותנני
יושב עוד על כסאי לפני שלחני ונרי יהל לפני. שתאם
נגלו לצניי מאוני זקב מצמדות ברתוקות זקב מצל
השלסן. והנה יד שלוחה משלכת חמרים חמרים
משקלות מצדי המאוננים. מנה ומנה. ואתבונן להן
וארא והנה הן מפתחות פתוחי חותם חרותה עליהן
תכונות בני איש. הטובות והרעות. שמות כל יקר וכל
סגלה רב ערפן בין בני האדם; אף כל סקרה וכל שגע.
כל טוב וכל רע. אשר תקרינה את מתי חלד בסכל

ארצה. רגע הנינותי למו. ואחל לנסות את משקלן.
ותהי ראשית נסותי חכמה ועשר. את החכמה הניחותי
על הפך האסת והון ועשר על הפך השנית. כמצט בא
אל תוף הכפוח. ותצף כף ההון למצלה. ופך במוט
המאוננים. וארא כי נכבדה חכמה מעשר וכל הון לא
ישנה בה. המשקלות האלה לא נכרו ביד הכבדות או
קלות הנה. רבות מהנה כבדו על כפוח היד וקלו על
כפוח המאוננים; ומנה קלו בהניף אותן ביד. וקבואן
בפלס עד למאד כבדו. כזאת ראו ציני. בשאתי סיני
חלד וסיני נצח יחדו במאוננים. על סיני החלד הוספתי
שלוח השקט. עשר וכבוד והצלחה בקל פעל כפיים.
הרביתי עליהם רגזה ודאגה. ריש וקלון ומארה בקל
משלח יד — ועוד משקלות רבות מספר. אשר כמטיל
מתכת רב כבדו עלי כפוח ידי. צברתי יסד על הפך
האסת; אולם בגל כל אבני משקל האלה לא הנה די
כבד להגביה אף כמצט קט את משקלות סיני הנצח.
הצמוסה לכדה על הפך השנית. וארא כי לא מצלה
מכבד פל. ולו צבר תצבר ידי עוד על סיני החלד
משקל הערץ וכבד שמש וינרס ונטל כל כוכבי מצל.

אחרי הריקי את כפוח הנקב. שמתני שנית על
הפך האסת כל הון כל עשר וכל יקר. כל כבד.
אוצרות זקב וכסף וסגלות מלכים. לבושי מכלול ועדני
תפארת. סדרי משכית והיכלי ענג. מצדני מלך ונינות
מבשמים. עם כל תפנוקים. עם כל צדניים. ומדי נפוז

ורוצי קלוף ונהלום. ואחזה צרור קטן בידו. וארא פי
לא מראה ולא קדר לו. ואשליכהו אל הכף השנית.
משמאה הייתי למראה ציני. בהיות הצרור המצצר הנה
בד כבד את גטל משקלי כבד רב. אשר בכף מנגדי.
חיש הרימותיו מתוך הכף ואשים ציני עליו ואתבונן
בו. וארא חרות על שפתו סביב שמסת איש
בסלקו. ומדי הוסיפי לשקל ולפלס. ראיתי עוד
חליפות משקלות שווי-כבד. בן חזיתי פי כילות
וחסר-פל משקל אחד להנה.

ובסוף האבנים חזיתי משקלות דומות למראה
צינים ונבדלות בכפות מאוננים. תאר ותמונה אחת
להנה וכבד משקלן ישנה. במספר צבאם היו יראת
אלהים והתחסד — אמונת אמן ואמונת הבלי-תעוזים.
ומשקלות כהנה עוד לאין ספורות למו.

נאסן וארא משקלת כתובה משני צבריה. ואתפש
אותה בכף ידי. ואקרא את הקשום. והנה כתובה על
צבר מזה ממצל: בשפת האנוש. ומחתיקה: מצור ומצוק;
ולצבר מזה — ממצל: בשפת האלהים. ומחתיקה: מוסר
ותוכחת להיטיב באחרית. המשקלת הזאת הייתה רבת
כבד עד למאד: כי לא צרכו ולא שוו אליה בריאות
בשר. רב עשר והצלחת כל מעשה. ועוד משקלות
רבות. אשר כבדו מאד עלי כפות ידי ורלן קלו במז
נגדה. — —

אף נמון ספרים אין קץ ראיתי בחלומי לפני.

אשר הקרו מדור דור מאז החלו בני אדם לחק
מחשבות לפם על ספר. למצן מעמד תפארת סכמתם
או חרפת סכלותם ימים רבים למשמרת לדור אחרון. —
בהמון הרב הנה ראיתי ספרי גדולים ואנשי שם. אשר
הדריכו את העם בנתיבות צדק ומשפט. ובצמוד שכלם
הלכו לפניהם להאיר להם את הלילה: וספרי מתי
אנו ומרמה. אשר התעו את בני דורם בארחות
צקלקלות. ובצמוד צנן סכלותם הקדירו עליהם את
השמש בצנהרים. — גם את הספרים שקלתי במאוננים.
ספר מול ספר. מחברת מול מחברת. אולם אשר ראו
ציני אטמן בחבי. למצן לא מעלה עלי חמת המחברים
אשר בסיים עוד הנם. בהגלות חרפת מחברותיהם
בקהל. — לבד זאת אנידה. כי פצמים רבות כבדה
משאת ספר קטן ככף איש. ומחברת צפה לה אמה
ארץ צלחה באבק נגדה.

ומדי הצלותי ספר על כף המאוננים. ותבוא יד
שלוטה ותקרב בו קרצים ותפצל בו שצלות. ותסר
משם כל צשוק וכל גזול וכל דבר אשר גנב המספר
מספרי צמיתו וביאם אל ספרו פנימה. מקלי הגיד
מפי מי יצאו הדברים. ואיזה יד סקם ראשונה על
ספר. ממשלחת היד הזאת שבו רבבות ספרים צבים
וגסים למחברות דקות שדופות וצנומות. — ומדי הוסיפי
לשקל ולפלס ולהתענג על מראה ציני. העליתי ספר
רב דמים ועב כרש על כף המאוננים. כמצט העפתי

בו והנה שלח ריון במשמניו — היד השלוכה קרצה
אותו קרצים קרצים. ותחלקם בין ספרי מספרים
שונים. רק שצר הספר והקדמתו. רק המה לבדם על
הפך נשארו. את המו אשר על השצר קראתי וארא
והנה הוא מתפרת גבר הוקם על לישו צת יצקב
בציר ואם בישראל. ספר איש יושב על כסא הרבנות
ישבו עליו מחוקקים גדולים ואנשי שם. אשר מפיהם
יצאה תורה לכל צדת בני ישראל.

עוד דבר זר ונפלא. פלא לא יאמן כי יספר כל
אוכל הכחיד תסת לשוני. במשקול הספרים ראיתי —
ראיתי והשתוממתי — כי ספרי חסידים ורביהם בד
בבד המה את ספרי עובדי האלילים וכמריהם. נפשי
יצאה בחזותי ספרי בעלי הנקלה וסכמי האמת האלה
שנים בכבד משקלם לספרי נביאי תרמית לבם מוכרי
כזב במחיר. מנחילי את הקצם רשע וכסל. למען מלא
אוצרותיהם וקב וכרשם מצדנים. צירים וחבלים אהזוני
בראותי ספרי קדושים כאלה. אשר בידם מפתחות
שצרי הרחמים לפתח כל רחם לתת לה הריון ופרי
בטן. שנים בכבד משקלם לספרי פהני און. עושי כל
זמה ונקלה. מנאפי הנשים הצובאות פתח היכלי
אלילהם. — מצי המו בהביטי ספרי תמימים כאלה.
שומי יין שרף למען ברא מלאך ושרף. ולכבוד שם
אלהים חיים איש אל רצהו יקראו לסיים! רוקדים
עלי כסאות. מכרפרים עלי שלחנות בימי מועד וסג —

שנים בכבד משקלם לספרי כמרי אליל היין. אשר
בימי אידיהם וסגם כשצירים לקדו על פני חוצות.
שמו שכרו ולעו. ויהיו לזונה בציני כל רואיהם. —
פלצות פסתני בראותי זאת בחלומי וכל עצמותי
קפפו ומרב חרדת לבי נדדה שנתו מציני ואיקץ.

ציני בשרי נפקחו וציני רוחי סגרו. החזיונות
קלפו למו. ובנדד השנה מראות הלילה הלכו נדדו
ותפצם רוחי. צגמה עלי נפשי כי נעלמו מנגד ציני
כפות הנקב. מאוני הצדק והמשפט. לבחן טוב ורע.
שקר ודבר צדק סלה. — אף זאת שמתי אל לבי
והתנסמתי: מאוני שקל נמן אלהים לבני אדם. פלס
הדעת והתבונה. גם פלס גבר מצגל בגליו. ישקל
כל מחשבותיו. אף יבין כל דבר לאשורו.

חֲסִידוֹת וְחֻכְמָה

אָמַר לְחֻכְמָה אַחֲתִי אָתְּ / וּמְדַע לְבִינָה
תִּקְרָא. לְשִׁמְרָה מֵאִשָּׁה זָרָה מִנְּכַרְתָּה
אֲחֵרִים תְּחַלִּיקָה. (משלי ז. ד-ה)

Say unto wisdom: you are my sister
And call understanding your kinswoman
That they may keep you from the strange-
woman
From the alien woman who makes smooth
her word.

Gender Politics

$$\frac{\text{חֻכְמָה}}{\text{חֻכְמָה}} = \frac{\text{אֵלֶּה זָרָה}}{\text{אֵלֶּה זָרָה}}$$

בצ"מ. ברודי בחדש אלול תקצ"ד.

אל כבוד ידידי המשפיל הנקר והנבון הר"ר
שמואל ליב גולדנברג נ"י שלום.

דשיתי ככל מצותך. ידידי! לא שכחתי והצמקתי
לה מאמר אחד מחוץ כתבי ואפה יקירי בטובך
תקראהו ונסח' ממשטף עליו והנה פי תמצא בו
דבר טוב. עוד רבים כהנה נמצאים באמתחתי ואצתיקם
ואשלחם אליך ונה שם המאמר הראשון.

באחד ילדי בני צמי שוכני ארץ פולין/השיאו
לי קרובי אשה בעודני נצר. בן שלש עשרה שנה
הייתי בהנחן לי צור כנגדי. ובטרם הקיפה הארץ
פצמים מפגלה סביב השמש להחליף צמותי קיץ וחורף.
עלה המות ונשד אשה אחת מבין ורועותי. ואחרת
השכיבו קרובי אל חיקי מחתיה/ לא מצט הנה חלקי
בצמל אבי. אשר הנים ברכה אחריו ליוצאי חלציו.
והנכסף אשר נתן חותני שלוחים לבתו כביר הנה בעיני
האורח והגר הגר בן ציר ציר מושבו. כדי כסף אמרתי
האח. עשרתי מצאתי הון. וכצל כל הון ששתי על
אשת נעורי. אכן הנמים לא ארכו לי. נאביט בצרור
כספי. והנה הכיס ריק. אין בו אף אגורה אחת. חותני
רמני. ושאר כסף ירשתי התהלך תמס בידי אנשים
צדיקים ותמימי דרך. אשר ישלימו מיום ליום ברכות
מאה ליוצרים. ואת שלומת משאם כל יחצו ליצוריו
הנושים גם. כה נשארתי משמים. על קבד על צנאר
ומוצקה על מתנים. אשה אומרת הב. קנים שואלים
ללחם. ובכפי אין מאום. במלאכה לא הרגלתי מנצר.
למצן מצא חית יד במחיר מצשה אצבעותי. ולצור
במצור אדמת הארץ לא נסיתי: כי חרפה היא לבת
צמי יושבת בארץ פולין לחפר אכל מחיק האדמה.
ילחמים על תלמית שבר בצבון נפש. קרורות השביעני

Wielkio-
otchi

#

חזקת אור =
הוא

furrows

מן וזכור → אלו

לפנים. למצן הוציא עם סגלה מכור ברזל, ולסיותם
במדבר ארבעים שנה, אך למצור שם אלהים את
דברי אותותיו בנד נאמן ביתו. — ואהנה בספריהם.
והנה צנו וצרפל כלם, חשך סתרם, ואפלה חתלתם.
אור ביתי לא האירה לי במחשכים האלה, בידים
גשפתי את עב הצנו ואמש את החשך.

פס"ח
ספר

בצת ההיא בא איש מקרנה לא רחוקה מציר
מושבי לגור בתוכנו. ימים רבים התגורר האיש בנכבדי
קריות ארצנו, ונאסף סקמה ותבונה ודעת אנשים
ומתלכות תבל. עתה בא אלינו: וקקתו לו סדרי
מגורו בבית חותני, ואשחרה פניו יום יום, ומדי נדברנו

מ"ח
Mendelssohn

כיום איש את רצהו, ונראני את כל גנזי מכמניו. אז
ראיתי את ספרי שני משה אשר קמו לנס בנו אחר
משה נביאנו, ואשר זכרם עד עולם לא יסוף מזרע
ישראל, וקראי כם התענגתי על מליהם הנכוחים
למבין והישרים לשוחרי דעת. אין אפל ואין עלטה.
לאור הוציאו אמריהם, ולא כסו עליהם בצלמות. וקחן
מדברותיהם הרהיבוני ותשוקת בין החלה להתנוסס
בקרב לבי. כל היום הוא לא משתי עוד מחדר
האיש, קראתי הגיתי בספרי אנשי השם, וכרבות העצ
צטר בוא השמש שקתי אל אהלי, ושמש כמוצא שלל
כב שקבתי ואישנת.

פרדמה נפלה על צפצפי נחלום בא אלי במחשך
הליל. עוד מעמךנה התמונות אשר סזיתי לנגד ציני.

חותני בפת הסרבה אשר על שלחנו אכלתי, ורצל מסך
במי שקוני. drink

מכיס אול לי הכסף, וכסף התהלך בגדולות לא
סר מקרב לבי. פי מנעורי שנאתי התחשב בין עם
הארץ, ולהתרומם על מתים חלד הציבתני רוחי מימי
עלומי. אז ראיתי להקת המתחסדים, אנשים שונים
במעשיהם, ור מעשיהם, נכריה צבודתם, ואחמדה את
קהלם, ואלוה אליהם. כאחד מרביהם התנקיתי והסיכותי
את רגלי בבקר בבקר, וכתלי בית המדרש הבאישו
נמקו מרב המים אשר הריקותי עליהם יום יום מחוץ
ומבית. בהכוני לערך תפלתי, פאות ראשי נטפו מים;
פי במקוה מים סרוחים רחצתי בנקיון את בשרי, ומדי
התפללי מחאתי כף, שבצתי נדודים, צקמתי פנים
לחרדת כל רואה, פשקתי שפתים ואנהם פדב, וציני
התהפכו בחוריהן, במעללים כאלה נפליתי מיתר העם,
ובין המתחסדים התחשבתני. אולם קרוב הייתי להם
בעלילותי, ורחוק מהם במחשבותי. כי מאז חלפו לי
ימי הילדות אשר כם מסבות תבל כבחזיון לילה

became a
hasid

תתהפכנה לנגד צינינו, מבלי דעת חקות חליפות
צבאיה, מאז החלה רוח דעת לפצמי ואתחקה על
שרשי כל אשר ציני ראו ואשר אזני שמעו. בספק
טמון בחבי שמצתי אפוא את שית המתחסדים, בהגותם
במפלאות תמימהם ורביהם, ונפשי מאנה האמין
מופתים נצשים לאלפים על בלי מה, פחת אשר

inmate
intelligence

עת כביר הנה ונהנה. אחר בועצו יחדו לשאל את פי
 ידמי מהן אבחרה לא ישנה מוצא שפתי.
 ותגש אלי חשופת האזנים ובעלת הפתור
 ותאמר: שם האשה הדוברת בפת צמח היא חסידות.
 זמים רבים חשקת בי ומדוע תבגד בי כיום בגד?
 אולי תחשבני לבעלת אוב ואשת כשפים בעבור פי
 נפלאו בעיניך מופתי ואותותי אשר אשים על יד
 רצוני נפשי. בני חסידי בקרב הארץ? אולי תאמר
 אשת כסילות אנכי, הומיה ובל ידעה מה בעבור פי
 ורה לה רוחי אשר אצלתי על בחירי, ואת מליהם
 ואמרי פיהם לא תשמע? אם כזאת תחשב, בני שקר
 יתגה לך, כי מאד נבונותי. רב מאד מן הפתיות
 הנצבקה פה לימנה, וצלם אצרים בקל מצשי להנחיל
 אוהבי יש ואוצרותיהם למלא. אני אעבר את כל
 מצפוני על פניה, ואת אשר קמוס צמדי חתום בקרב
 לבי, את אשר לא תשורנו רק צין בחירי בני חסיד.
 אציגה פה לנגד ציניך, רק אל תשנה, בני בשנואת
 נפשי זאת, אשר לשומני שוממה ונלמודה זממה. —
 ידעתי, בני, את מתי חלד, ידעתי את תכונת נפשומיהם.
 ענה מאות עם הארץ לשמע נפלאות, ועל נצורות לא
 שופמן צין עד למאד? תענגו, כי בטרם ידע הילד
 מאוס ברע/ ובחור בטוב/ תספר לו מינקתו את ספורי
 מפלאותיה, ותישנהו בה על ברניה עת פי יבקה; ברום
 שפסיה תברא שמים חדשים וארץ חדשה בקרב לב

secret things

raised on miracle tales

25 the misshaping of the mind
ה' 11' 11' - 11' 11' 11'

עיון
הספר

ורב שנים לא מחו מלוח לבי מלים כבקהיץ שמצתי. —
 שמי נשים לא כבנות החלד הזאת מראיהן באו יחדו
 אל תוך אהלי, ותאסונה אותי גם יחד בנרועותי. האסת
 משכתי אחריה, והאחרת אליה הסיצתני, ובכל עז
 התאמצה אשה להתיקני מאת רעותה. כרגע גברה
 האסת, ובכל מאמצי לחה החזיקתני, ועוד מצט ורעותה
 גברה עליה, ותתקפני בכל תקף עזה, יחדו הרימו
 בקולן: לי הוא, צעקה האסת, כי בי חשק זה זמים
 רבים, לא תקחיהו מצמדי, כי לא ארפהו. אין דבר,
 השיבה השנית, מאחרי לא יסור עוד, ולריק יגיזף
 להשיבהו אליך. שונות היו הנשים האלה במראיהן.
 בתארן בתנועות גויותיהן בקול מבטא שפתן, במצטה
 כסותן, ובצדן אשר שתו עליהן. האסת אשה מבהלת,
 צבועה וכחלת צינים. אוניה החשיפה מאחרי שערותיה,
 הערוכות לה על עבר פניה, וכפתור יוצא מקנה
 גרונה, נהם כדב קולה, ובלעגי שפה תדבר, כפל
 ושנה אמריה; ומדי דברה מתגודד ונרועיק יפזו הלום
 והנה ומצת אל עת תספק בכפיה. לבנים היו בגדיה,
 וגדילים ששתה לה על ארבע פנפות כסות צמר צמר
 אשר עליה, השנית אשה שאננה ושוקטת, קרן עור
 פניה, וצפת פוכבים מזהירים על ראשה, קולה ככנור
 ילך, ומנעים אמריה, אשר תוציא בנחת מפיה, ופניה
 יבגדיס קצצם השמים לטהר. — הנשים האלה משכונני

phyp. bloc

1

11' 11' 11'

redundant

2

אלה הלך בני בכורי (יש רא לי) ונעש שם בארץ ידיו
לא פעלו את כל המון הנפלאות אשר ישיחו בם
חסידיו בשער מצטים היו מפעליו ולא אחד פלא בהם
רק אני חסידות השפנתי צרמה בלב בחירי מחמד
נפשי זה ונעש בהשכל מעשהו ופעל בפיו במזמה
בשמים שם פיו ולצם טח לנו הרצה ורות ויבטא
בשפתיו מלים בלי הבין: פיהם פצרו לו צדת רוציו
ושומציו ציניהם ראו ומה כל ידעו אזניהם שמעו
ומאומה לא הבינו ויתמהו על איש המופת ויהללוהו
בשער ויספרו מעשיו לבניהם ומדי דברם ניחם לבבם
בקרבם ותבצר כאש בהגינם אהבתם אלי מופתים
ואת אשר נלצה לשונם הגיד הביעו בלהבי פניהם
ויפליאו את הנפלאות אשר ספרו ועוד הוסיפו עליהן
כהנה הבנים הגידו לצם נולד את המופתים אשר
שמעו מאבותיהם ויפליאום עוד הפלא ופלא ועוד
נוסף עליהם כהמה (כי צדת פתאים לנפלאות לא
יאמרו הן) עד כי כיום אין מספר לנפלאות אשר
עשה בחיר קדושי זה בתבל ארצה הן הנה מורשת
בניו אחריו והמה יצמלו בקל עז לבל יגרע נחלתם
ושם אביהם אשר עשה לו בתוך בני ישראל: כי
בצדקת אביהם המה ובע ברוכי ה' קדושים מצת
גיתם מרחם מקלי צנות נפשם מראשית למצן התעות

"הבעש"ט

הנצר או הנצרה תיצר יצורים כחפץ לבה להושיב
את המבל אשר מתהו קראה וכאנת נפשה תשים
משטרה בארץ חוללה בדבר פיה הורי הילד וגם מוריו
ייסדו את הארץ הזאת בקרבו אף תכון תבל כל
תמוט גם כי יזקין ובצת יגדל ויהי לאיש מתהלך
בארץ ציניו פלות ומיחלות לראות ורות ולא ימצאו
יגיל לקראת כל פלא ויתעצב אל לבו בהגלות לו
מסבותיו וצל יוצר כל יתאונן כי שם סדרים בארץ
וחק חג אל תהפוכותיהן כל זאת ראיתי ונתון אל לב
מקדשי להסב אנלח העם לתועלתם להחיות נפשם
בצמל כסילים ולתת את שמם לכבוד ולתהלה בקרב
הארץ בחירי אלה הרבו צעות אותם מקלי דעת
חקמת מצרים מקלי קסם או צעות מעשה אוב
וידעוני: לבר הקסמים האלה בידם: צרמות לב מזמות
ופתיות מאמיני כל דבר כי לא כבד הדבר מקל אישי
להתעות עם תוצי ללב משחרי לנפלאות וגם אמה
תוכל עשוהו אם אף הסבות את לבב העם הזה להאמין
בה כי יש לאל ידך לעשות גדולות ונצורות לכן צויתי
למקדשי להוסיף מצנה על מצות ה' למצן יקראו בני
אל סי ובעדיו אשר אליהם יגלה את סודו צעות
בנפשם שתי לדבר אל העם הזה בלעגי שפה ובלשון
אחרת מלים אין בהם תבונה: כי לצם חסר לב לא
יכצו אמרי דעת ולאשר לא יבינו קדוש יאמרו בדרך

how the Becht's fame spread

cumulative effect

now his miracles are innumerable

chosen one

make it

at once

העם

improve speech

מִצְוַת אֱלֹהִים. כִּי לֹא מִנְדַע בְּחִירֵי יִשְׂרָאֵל הֵנָּה. כִּי
 יְמֵי צָנִיף וּמְרוֹדֶף לֹא יִמְשְׁכוּ. כִּי אֵת צִינֵי מְקַדְּשֵׁי
 אֲנִלָּה. וַיִּרְאוּ כִּי בְסוּדָם בָּאתָ. וּבְחֶקֶר צְרָמְתָם הִתְהַלַּכְתָּ.
 וַיִּירְאוּ מִמֶּךָ וַיֹּאמְרוּ. אַף קְדוֹשׁ וְטָהוֹר הָאִישׁ הַזֶּה.
 וְשָׁמָּה רַבֹּת כְּעֵלִים תִּמְצְהוּ. וְהִתְגַּדַּלְתָּ וְהִתְקַדַּשְׁתָּ בְּצִינֵי
 הָעָם. וּלְבַשְׂתָּ לְבָנִים. וְהֵייתָ קָדֹשׁ. וְעַתָּה הִבַּט. כִּי־סָף
 רִיק. אֵין כֹּל לָךְ. כִּי זָרִים בָּזוּ חִילְךָ וְצַמְל אֲבוֹתֶיךָ:
 קְדוֹשׁ אַתָּה — וּמֵאֲצֵר הַמֶּלֶךְ רַב אוֹצְרֶךָ. כִּי לָךְ הַכֶּסֶף
 וְלָךְ זָהָב כָּל בַּיִת יִשְׂרָאֵל הַגֵּרִים בְּאֶרֶץ מוֹשְׁבֶךָ. הַמוֹשֵׁל
 בְּהַצְרִיכֹךָ אֵת הָאֶרֶץ יִגֹּשׁ אֶת הָעָם. עַל יְדֵי שְׂרֵי מַסִּים
 לְשַׁלֵּם אֶת הַכֶּסֶף אֲשֶׁר הוֹשַׁת עֲלֵיהֶם אִישׁ בְּצַרְכּוֹ. וְלָךְ
 יָבִיאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל נְדָבוֹת אֶת חִילָם בְּיוֹם חַפְצֶךָ. מֵעַט
 הֵנָּה מִשָּׁאוֹת מֶלֶךְ וְשָׂרִים אֲשֶׁר יִדְרָשׁוּ מֵעַמְּךָ. וְאֵין קֶצֶה
 לְנְדָבוֹת אֲשֶׁר יִתְּנוּ לָךְ שְׁלוּמֵי אַמּוֹנֵי בַיִת יִשְׂרָאֵל מִחֶסֶף
 לָבָם — זֹאת הַנְּדָבָה אֲשֶׁר תִּקַּח מֵאֵתָם:

Profit
motive

(א) אִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יִחְלוּ וְנִפְלוּ לַמִּשְׁכָּב. וְנָתְנוּ לָךְ
 כֶּסֶף נִפְשָׁם לְפָדוֹתָם <מִרְדַּת שְׁחַת> הַמָּה בְּצוֹנָם
 יִגְדְּעוּ. וְאַתָּה אֵת כֶּסֶף כְּפָרֶךָ אֵל חִיקָךְ אֲסַפֶּת.
 וְאִם יִקְוּמוּ וְהִתְהַלְכוּ בְּאֶרֶץ. הֵן שָׁמַע אֱלֹהִים אֵת
 תְּפִלָּתְךָ.

כ' כ
כ' כ
כ' כ
כ' כ

(ב) וְאִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יָפוּ בְשָׁנְעוֹן וּבְצַמְתָּם תִּתְבַּלַּע.
 וְהִבְיָאוּם אֵלֶיךָ לְבִטָּא בְּשִׁפְתֶיךָ מַלִּים בְּלֵי תִבִּין.
 לְגַרְשׁ מִקְרָבָם אֵת תְּרוּםַת הַמִּבְצָעָתָם. הוֹן צַחֵק יִתְּנוּ
 לָךְ חֶלֶף מִבְּטָא שִׁפְתֶיךָ. וְהַמָּה כְּמִלְפָנִים בְּשָׁנְעוֹן

12/3

אֵת לֶב עַם הָאֶרֶץ. וּמִבְּלֵי לִבְשׁ אֲדָרַת שַׁעַר לְמַעַן
 כַּחַשׁ. כִּי בְגָדֵי חֹפֶשׁ יִלְבְּשׁוּ בְנֵי קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל זֶה.
 וּבְסוּסִים וְרֶכֶב בְּחוּצוֹת יִתְהוֹלְלוּ. מִכִּי תֵף תּוֹפְשֵׁי כְנוֹר
 וּמִסְלָלִים כְּחִלְלִים לְפָנֶיהֶם. וּכְמִנְהַג בְּנֵי עֲלִיָּה יִנְהַגוּ.
 וּבְכָל זֹאת כְּתָנִים הִמָּה לֵה אֲשֶׁר אֲלֵיהֶם סוּדוֹ. — כֹּה
 אֲנַחֵל אֵת מֵאֲהָבֵי וּמְכַבְּדֵי מִשְׁנֵה סִיִּים. סִיִּי חֶלֶד וְסִיִּי
 נֶצַח יִחְדּוּ וְגַם וְרָעַם לְכַרְכָּה. כִּי כְתָנִים יִקְפּוּ וְיִסְבּוּ
 לְקְדוּשֵׁי יְמֵי שְׁנוּתֵיהֶם אֲשֶׁר יָבִלוּ עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה:
 אֲכֹל וְשָׂתָה. פּוּז וְכַרְכַּר. הַתְּצַנֵּג בְּקוֹל שְׂרִים וְהַפֵּק כָּל
 מֵאֲוֵי לֶב. זֹאת מִצְוֵיהֶם מִדַּת הַיָּמִים אֲשֶׁר יִתְהַלְכוּ כֹּה
 בַּתְּבַל הַזֹּאת. וּכְבוֹד גְּדוֹל יַעֲשׂוּ לָהֶם בְּחִיָּתָם וּבְמוֹתָם.
 הוֹן צַחֵק וְזָכַר שֵׁם קְדוֹשׁ יִנְיָחוּ לְבָנֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם. וְיִדְבִּי
 עַם יִתְחַנְּנוּ בְּזַרְעֵי אִישׁ אֱלֹהִים. וְהֵ יִשְׁלַם לָהֶם כְּפִעֲלָם
 צַח יָבִאוּ בְּכֹלֵה אֱלֵי קָבֶר. כִּי הַקְּדִישׁוּהוּ לְצִינֵי בְנֵי
 יִשְׂרָאֵל בְּמַצְלָלֵיהֶם וּבְנִפְלְאוֹתֵיהֶם אֲשֶׁר שָׁמוּ בְּקֶרֶב אֶרֶץ
 רַבֹּת סְדָרִים. כֹּה זְרוּעֵי לֹא יִגְלָה. עַל רַב טוֹב יִתְצַנְּגוּ
 כְּצַדֵּן גֵּן אֱלֹהִים. שֵׁם יֹאכְלוּ צְדִיקִים וְיִשְׁבְּעוּ מִבֶּשֶׁר
 הַפְּנִין הַגְּדוֹל. יִדְשְׁנוּ מִחֶלֶב הַבְּהֵמָה בְּתִרְרֵי אֶלְפָה. וּמִכּוֹסוֹת
 רַחֲבֵי יָדַיִם יִשְׁתּוּ אֵת הַיַּיִן הַמִּשְׁמֵר.

התורה
המורה

23/4

4/10
יחזיק
Chw

וְעַתָּה. בְּנֵי. אִם תִּחְזִיק בִּי וְלֹא תִרַךְ מִמֶּנִּי לְזִנוּת
 אַחֵר שְׁנוּאַת נַפְשִׁי וְשְׁנוּאַת אֱלֹהִים זֹאת. אֲזוֹ אֲצַצִּיל
 אֵת כָּל הוֹדֵי עֲלִיָּה. וַיְהִי פִי שְׁנַיִם בְּרוּם יִשְׂרָאֵל קְדוּשֵׁי
 אֱלִיָּה. אַף אֲמַנָּם כִּי יִהְיֶה רֵאשִׁיתָךְ צְנוּת נִפְשׁ לְצִין
 הָעָם. שְׁבַת בַּיִת עַל סִפְרֵי הַמְּקַבְּלִים וְשִׁית נוֹסְפוֹת עַל

will make
him even
2 next
Zaddik

ינהגו. ואם לקדמכם ישובו. הן כפיר כח שמות קדשך.

או קדחת תבוא עליהם. וכמכת להם על שקדים; שקדים תמן. וכסף תחת. תמורות קר וחם לא ישבתו. אכן הם תמורתם כסף לה יתנו וקר הקדחת. הן זאת פצלת שקדך.

ואשה כי תהיה צדקה ויבאה אליך לפתח את סגור רחמה. כפיד תשית עליה. ועל כפיד תשית היא את שקליה. מברכות פיה היא לא תלד אם לא ברכה חלציה. ושכר פרי בטן כפיר מזינה לקחת.

ואם פהר. הן לה למנה ברכות שדים ורחם. ואם אחרי שנים רבות אשר לא ילדה הרמה. יראה כל עם הארץ כי ברכות שמים מעל ברכותיך.

ואשה כי תקש בלדתה. והביאו אליך רב-כפר. למצן תמליט העצמים אשר בבטנה. היא תמות על המשבר. ואמה את כסף הכפורים אל כיסף תשים. ואם תלד. הן מלטה נפשות שמים בצדקתך.

וכי יולד לאיש בן או בת. אמה במחיר תברך את הילוד לבל תמות בנער נפשו. כל הנמים אשר הוא חי. תחי נפשו בגללך; ומת הילד. אז בצון אבותיו גוע.

וכי יאבה איש קחת אשה לבנו. וכא אליך ושאל את פיה. ותפת אשר לבנו תיסדנה היא האשה. אשר הוכים לו ה. העלם והעלמה יהיו לאגדה

ג
מאן מאן
אלה רבנות

ד

ה

ו

ז

ז'ג

אחת. ולב אבותיהם נכון בטוח כי לא יפריד כל פגע בינותם. וכמסת ידם ישקלו כסף על ידיך. וכי ינצו האיש והאשה יחדו והביאום הוריהם אליך. וישובו ויפתחו את ידם וימלאו וקה כפידך. ואמה תברך את הנצרים להסיר כל איבה מקרבם. עז שנאה יתיר אגדתם. ואמה משנה כסף בה לקחת. ואם מרב ימים ותקף מאות נעורים יתנתמו. ושבו והתעלסו באהבים. אז אין כמוד קדוש. ואין כמצשה נפלאותיך.

ואיש כי ישלח לחמו על פני המים או כי יסחר על הארץ. וכא האיש אליך. ושאל לה באלהים. ויכסף מלא ישלם לה את דברי תרמית לבך. בו ישלח אלהים את המארה ואת המגזרת. ואמה שלאנן ושקט בנצת אפיו תאכל לחם. ואם יחילו דרכיו. הן גלה אלהים את סודו אליך.

ואיש כי יקנה קנזן כסף או כי ימפר מאחזתו. ואיש כי יקה לו דבר ריב ומשפט. ואיש אשר קרהו אסון. או גנב הוננו. או אבד חילו. על כל דבר פשע. על כל גנבה. על כל גזלה. ועל כל עשק ומרוצה. וכאו האנשים אליך. וישאלו את פיה. ויאמרו עוצה אדונינו. הושיעה רבנו! כי תחת אלהים אמה בתוכנו. וקה למכביר יביאו אל אוצרך.

מלבד נדבות בני ישראל. אשר יביאו לה בשבתות

השנה ובמועדיה פי יבוא אליך העם, קרוב ורחוק
 יחדו, כספם וזהבם אתם, קהל גדול מאד, לשבת
 בביתך את יום השבת או לחג את החג, ולראות את
 קדושו מברך כאל ל לפני האלהים בהדרת קדש, צורם
 מר ומתרונו כגבור מנין, ומלבד קבוצת הפסח אשר
 תצטר בהתהלךך בארץ להראות לפני עמך, למצן העיר
 בקרבם את רום האולת לבלתי תשפן דוקם בסדרי
 לבם, מאפסי הארץ יבואו לקראתך, אנשים ונשים
 וטף, גם צור ופסח, הנה ויולדת יחדו, סיל גדול מאד,
 אחריך ימשכו, לפני סוסיה ירוצו, ממפל לה על עברי
 המרכבה אשר בחיקה תנהגה עצמו, ובכל המקום אשר
 תעבר יבריאוך נדיבי העם מראשית מטעמיהם ומצונניהם,
 אתה תברך את הנזבח, והאנשים היושבים ללחם אתה,
 באגרוף יפו איש את רצוהו בעבור קבוצת הפסח אשר
 שתיח, בעבור הפתים והעצמות הנותרות על קצרתך
 מן הלחם והבשר אשר אכלת, ושומרים עצמו על פתח
 הבית, והם יספרו לכל הבאים את צדקתך ואת המון
 מפלאותיך, ולא יתנו לכל איש דל וריק בחדריך,
 פי במחיר רב יקנו האנשים את מראה ציניהם, באותם
 לראות את קדוש ישראל ואת הוד תארו, זאת בני,
 זאת תהיה מנת חלקך אם בי תבחר; ואתה שפט
 מישרים, ומזמה תשמר עליך, ותומיך גורלך. "
 פה דברה אשת חסידות בלשון מברכת עושים,
 ומנה, אף הברת פניה ענתה פי עוד דבר בסיח, ומלים

אין ידו
 כ"ח
 כ"ח
 י"ח
 י"ח

ד"ר

תמנע בתוך חכה, בכל עו התאמצה להכחידם ממת
 לשונה, אף בגשת השנית אלי לצורך גם היא את
 דבריה לפני קרע הרום אשר הציקה את סגור שפתיה,
 ותסוף ותאמר:

her last word

צר לי עליך, בני! מרב אהבתי אליך דברתי עד
 הנה; אף בכל זאת אינא מאד לנפשך, פן תקחך
 אויבתי זאת בעפצפיה, כי נצר אתה, לכן שמע נא
 עוד זאת, יתרה אעשה עמך אשר לא עשיתי עוד את
 כל קדושי בני שעשועי; את חסן לבך לא אמנע
 סמך, הביאה גם את חשוקתך זאת אל אהלך; אף
 במסתרים כבדה, ולצין העם לפני קרע ברך, שומה
 אויבתי זאת לשפחה ואמה לי, ובקרני אור פנייה רב
 בקים מחשך סתרי למצן יחדו העם ויתפלאו, ועל
 פניהם תהיה יראתי, אף השמר לה, פן תפיץ באור
 אשר תאצל עליך את האפלה הנטויה על ראש בני
 ישראל, אסף נגהה, ואל תפיץ כל צנון; כי כל צב
 וכל צנו אשר ישפן על בית יצקב, גשם נדבות יריק
 אל אוצרך ואל אוצרות כל קדושי.

don't
 enlighten
 them!

אחרי הוציאה מסיח עוד את המלים האלה, נחה
 שקטה המלת לשונה, נאני צמדתי נדקם, נפשי לא
 ידעה מה לי, מראשית ומומי, המתסדרים סכלים המה,
 ונביהם בוצרים אין הבין, ועמה נפקחו ציני, נארא
 כי נזקלים המה, אנשי מרמה וחסם. — לפי איננו רע
 מנעורי, ואם תפצתי מקדם התרומם על בני גילי, לא

discovers
 their
 thievery

צלתה על לבבי מימי לשום צקב בערף אסי לרפא
לארץ חיתם וילהכפישם בעפר כפות רגלי למצן חמס
הון אמללים חסרי דעת הולכי לתמם משמים צמדתי
על צמדי ורגש אין באר המה בקרב לבי — בצפצפי
צין ציט חדרה האשה השאננה והשוקטת אשר הצפן
על ראשה במשכיות לבבי ותשחק על משבתי צרתה
ותפתח את פיך ותאמר:

את כל מצפוני לבכה גלתה לה אשת חסידות.
ומדוע נפלו פניך? מדוע תתצבב אל לבך בראותך
הון ועשר ויקר תפארת לפניך? האמנם לא יקחו
מחמדית לבך? או אז שמעה לי בני! עודך חף
מפשע ורמיה ורה לה ורוחך תשתער על חמס נוכלי
קדש ובתרמית לבכם נקטה נפשך; הקשיבה לגהמת
לבך זאת כל ימי חייך כי רגש אלהים יפצמה —

דע בני כי נביאי תרמית לבם וכהני און המה היו
מעולם בעוכרי צמך; המה חללו יפצתו וישליכו לארץ
גזרו: המה הגלוהו מארץ צבי ולמס עובד שמוהו בין
צמים רבים; המה גם בארצות אויב ושבי ידכאו לארץ
את בית יצקב וישימוהו חרפה בגוים קלסה בלאמים.
ועתה הטוב לה כי תצטק גם אתה את צמך? כי תסד
את נוכלים להשפין לצפר כבודו למצן הרים בפסילים
את כבודך? כי תשימהו מרמס כטיט חוצות למצן
שית כל הון יקר באוצריתך? — רוחך בני מלאתי כסף
בין ותשוקת דעת ויהיא תרצה רום? סהנה מרמות כל

מכא

there has
always
been
false
prophets

היום משפיק בהכלי שוא ומדוחים תתמכר לשקר
וכוב סלה? — אל נא בני אל נא תתחר במרעים.
בעושי רמיה: אל נא משפיל לרעות בנוכלים האלה.
אשר חית נפשם ומאדם כל מצניניהם אשר חנף יסנפו
את בית ישראל למצן בצע כסף אשר אהבת עם ה'
על לשונם תמיד והמה אך את נפשם יאהבו ורב מכל
אויב ושונא ירעו לעמם. — שא נא צנייך אל אנשי
השם אשר הקימותי אני חקמה בת אלהים מאז
בקרב צמך. המה נאמנה את בית ישראל אהבו המה
בכל עז צמלו לגל את חרפת הגוים מצל צמך.
בתבונותיהם קחצו רחב שונא וישביחו שאון קללת
מחרף: ולבית יצקב לא יצאה מהם חנפה כי לא כסו
על חטאתיו וכנביאי ה' מקדם פשציו הגידו לא כחדו.
הן כאנשי אלהים ההם שבצה לה גם נפשם כלמות
ורק אכן לריק נחשבו גם לאנשי הרום האלה חרפות
וגדופים. את נפשם השליכו מנגד למצן הורות לעם
חשקם דעת ולשרש מקרבם כל רשע וכל כסל גם אם
בצם הזקין שרשו אליהם שא לבך בני! כאחד מהם
אסף לקח אסף דעת את תבונותי אעביר על פניך
ואתה בטר לה מהנה כפאשר תאונה נפשך: התהלך
באמתי ואנכי אורך.

באונתך בני ארפיכה על כרוב רוחי ועד קצוני
תבל אעופה צמך. אז ימים ומדברות נהרים ויצרות
תלפיות סלע לעבים יעלה שיאם. הררי אל מאזרי אש

true
defenders

פלדות, מעשי ידי אל ומעשי ידי אדם, מתמיהות ומשמחות לב כל חונה כם, תראינה ציניך; והשתאית על חליפות צבא בני האדם וחיל תמורתם ללשונותם לגוייהם ומשטרי ארץ מלכותם ואמונותיהם, ומנהגייהם ודרכי ארצות מושבותם.

או תשא בנפי רום, תרא עד ראש ימות עולם, ותדדה שנות דור ודור, תראה בהקבץ בני אדם ממחלות סלצים וכפים ומנבכי היצרות, כם כנאבי צרב תעו לבלי חברה, ויחלו לבנות ציר מושב, וליסד ארץ וממלכות, אנשי שם יתיצבו לפניך; גבורים, עוצים גוראות, למצן מלט סנת אחיהם משן סיה משקלת; יורדי בקל אנת נפשם שאולה, למצן שום ארץ מולדתם שלטתו שרים, חוצבי להבות רגש מחלמיש לב פראים בעז נעים ומיר; סכמי לב, שמו חק ומשפט בארץ לא סדרים, ובעבור אשר צמם את נפשם למנות יסגירו; סכמי חרשים, גותני נשמה לאבן דומם בתבונות כפיהם, נופחי רום סיים בתבנית משותה בששר עלי לום; ולחקך יטעם גיב שפתי הדוברים בקהל עם, משי לבות אלפי רבקה אל כל אשר יתפצו. — צינה מסו במוט ממשל רב ובהקין ממלכה חדשה, בהמיר ארץ ובהנסד אחרת תחתיק. — נפשך תלבש חרדות, בהתחפש רשע כסל בבגדי קדש (כזאת הנצבכה פה לנגדה), ומצל מלכים ישב לכסא, חרב נוקמת בימינו תסת השרביט, ובשמאלו מפתם שער השמים, לפניו ירד

רוזנים, יוביל רבואות לטבח, באנתו ברום לבבו לאחו בכל בנפות הארץ, לצפר יבא את כל מתי מבל, וצל מוקדה יצלה את כל אנשי רום, אכן גיל תחגר, בפרק מלכים ולאמים את על סבלו מצל צניךם, בהתקומם הרום באנוש נשמת שדי אשר תסניהו לפתם סרצבות רשע, להתיר אגדות כסל, אז תנשא נפשך לצאת גם לישע צמך; עם בו כתר אלהים מראש להעביר אלילים ושטי קוב מארץ, בהודיעו שם קדשו אל כל שוכני מבל, ונאשר לריק לא השאירו ה לפלטה באבון גויים כבים וממלכות עצומות, למרות התלאות עד לאין מספר אשר הקיפוהו מדור דור.

תשאל ממני, בני, ואנכי אשפילך ואורך וינצחך מצא חשבון ספורות סתרים וצרך כל מספר עד סכלית גדול וקטן, מצט אותות ירוף חק אין די באר ברב מלתם, וצל לום תתנה מו יכיל את העשוי לבלי הכיל, תמודד ארץ ומרמבי מבל במדד שלש הצלע והעגול, וצאלפך תכונות הקוים המטים צקלקלותם, בדיעתך תבנה היכלי תפארת ומבצרי מגדלים, ולמחות צרים תשלח ברקים כשדי וקול כמוהו תרצם, אורף חק ככד ותנופה, לדעת צעות כל כלי חרש מצשה אופן, מרימי כל סבל עושי כל מלאכה, מתנודדים כסיים וכל רום אין בקרבם, מבינתך ישית הנקה בגאון גליו למרום, ושבלת מים מוגרים במורד תהלך שמימה, הנזכוכית המלטשה תנשא את צפעטיך עד קצות שמי מצל

Mission of Israel to idolatry

ותגלה למו מעלומות שקקים. תספר פוכבים. מעלף
מזרות. ונדעת את תקופות כל כדורי שחק לחליפות
מסלותיהם. שם במרחבי מרומים. הרחק מאד מאדמת
הארץ הזאת. תציב ציונים לרב החובל חרף נפשו
למות בהמות ים וגליו בעים רום סערה. למען מצא
ארצות עוד לא נודעו. למען טפס את כל היקום אשר
בארץ. מדומם. צומם. ועד כל נפש חיה. ולשום אותם
סדרים למיניהם ולמשפחותיהם. את הצפוני תתקע לו
ימד במקום גאמן. הוא יורנו בדרך יבסה. בהובילו
סתר תימן צפונה. או בלקחו בין הררי קרח ושלג.
לשום במים צדים נתיבה מאחרית ים עד אפסי קדים.
אחפיקה ונדעת חקות שמים וארץ. תהפוכות תכל
וצאצאיה ושפוני טמוני כחותיה וסתרי מסבות אופניה
יגלו לצנייה. והשתוממת והתצוננת על תבונת יוצרה.

תוסף. ועד פה תשית בגאון מחקרית. לא זה הדרך
ישפן אור. עצות מישרים הוא חקמה וסור מבע בינה.
שומה צין על חק חג אלהים ברוחה למעשיה ולמפעליה.
ונדעת כי אל כוננה והי עשה לה את הנפש הזאת.
להחיותה צדי נצח נצחים. כי כאלהים הנה לדעת טוב
ורע. על מסלה זאת מעלה בית אל.

והיה כי תנצם לנפשך דעת. אז לא תחפץ
מכמנים ^{hords} מלאי זהב חמסים. כי יראת ה' היא תהי
אוצרה. בוז תבזו לכל הון. ורב כסף לא ישך. כי רב
מאוצרות וקב מעשירך רוחי אשר בקרבך. היא מנחילה
שלות לב ומרגוע נפש. בכל קנינו לא יקנם איש רוךך
הון ^{greedy for} בוצץ בצע. כי אותו כעצת דבורים יסבו דאגות
על משכבו בלילות. לא יתנו שנת לעיניו ולעפעפיו
תנומה. גם פהני חסידות וכביה יחרדו על ערשותם.
פן תגלה ערמתם בקהל. פן יקום בקרבם איש מזמות.
ויוסף שבע במרמותיהם. וזנה כל העם אחריו: פן
ינדעו נכליהם למלך ועד הגבול ישלחם ויגרשם מארצו.
או פן יעלה הענין מעל בית ישראל. וליהודים תהי
אורה — לזאת יחרד מאד לב הקדושים האלה וימר
ממקומו. — לא כאלה יהי גורלה. בני בשבתך שבע
עשר שאנן בביתך או בנודה ללחם אנה. על פרוב
רוחך המלט תמלט אל חביון צוי. בקרב אליה הדאגה
לבוא בסדרי לבך. ובהתעלסך את אנשי היום אשר
מעולם. תשפח כל עצב וכל מרי שים. שצפיהם

hasidim
will
fear
you

אודיעה הוד האדם ויקר תפארת נשמת אל
אשר תחיהו. לאור אוציה לפניה מעלומות כחותיה.
ובאת עד נבבלי רגשותיה. ונדעת פשר רגש כל צבי
וקל יפי. כל רם וכל נשא. אחרך חקות הגיון לךך
לדעת שפט מישרים. להבין דבר מדבר. ולעלות כעל
סלם על במתי דעת תהדר משפיות רוחך. ובאת בסוד
תכונתו. בהצמיקו שאלה. לדעת ראש זמן. וקץ מרחב.
ותכנית כל היקום: בהגביהו למעלה לדבר נפלאות
על אל אלים. ולשום נתיבת אל-מנת לנפש במות גויה.
אז אציב לה גבולות בינה לאמר: עד פה תבוא ולא

תְּלוֹנוֹת
סְנִי וְסַנְסַנִי וְסַנְגְלוֹף

מִן אֲרָאֵלִם זְעִמֵי חֶזֶה מְלֹאכֵי שְׁלוֹם
מִן יִבְרִינִין. (ישעיה לג, ז)

Behold, their valiant ones [inhabitants of
Ariel] cry without;

The ambassadors of peace weep bitterly.

יְהִיבוֹדוּ. וַיִּנְשְׂאוּ אֶת נַפְשָׁם. וְהִתְצַנְנָה צֶל עֵמֶק מַחְשְׁבוֹתָם
וַחֲזִין אֲמַרְיָהֶם. — מַחַת כְּבוֹד פְּסִילִים גַּם כְּבוֹדִם גַּם
קְלוֹנָם הִקְלָה. אֲנַחֲלֶךָ אֶהְבַּת כָּל מַשְׁפִּילֵי צָם וְכָל יִבְרֵי
רוּם. דֵּי עֲנָג וְנַחַת מִשְׁבַּע לָהּ נַפְשָׁךְ בְּחֶבְרַת אֲנָשֵׁי יִבְרֵי
הָאֱלֹהִים. הִמָּה יְהִיבוֹדָה עִו. יוֹסִיפוּ בָּהּ אֲמָץ. וְרוּחֶךָ תִּגְבֵּר
חַלְלִים. וְדִדְךָ לֹא תִרְפִּינָה מַעֲשׂוֹת תּוֹשִׁיָּה. עוֹד יִבּוֹא
הַיּוֹם וְהָאָרֶץ תִּמְלֵא דָעָה. וּמִשְׁנֵה קִיקְלוֹן יִירָשׁוּ פְהַגֵּי
חֲסִידוֹת וְכָל צֶדֶת הַחֲנֻפִים קְדוּשֵׁי רַמְיָה. יוֹנְקֵי שֶׁד צָמָם
וּמִן צְצֻמוֹתָם. וְהַמַּשְׁפִּילִים יִהְיוּ כְּכּוֹכְבִים לְעֵד. וְשֵׁם
בְּחִירֵי בִירְס יִבּוֹן עוֹלָם.

דְּבַרֵי חֲכָמָה אֵלֶּה הַיְהִיבוֹנֵי. הַכְרִיעוּנֵי צֶל בְּרַפֵּי
לְסַנְיָה. לֵאמֹר: אַךְ בָּךְ חִפְצָתִי. וּכְצִלְלֵי לַיִל נָסִים מִשָּׁמַשׁ
הַיּוֹצֵאת בְּגִבּוֹרָתָהּ. בֵּן נְמוּנָה חֲסִידוֹת וְחֶלֶף מְאוֹר הַחֲכָמָה
הַהוֹלֵךְ הַלּוֹךְ וְגִבּוֹר מִדֵּי דְבָרָה. הַבַּיִת מְלֵא אוֹרָה. וְאֹנְכֵי
הַקִּיצוֹתֵי. אַךְ גַּם אַחֲרֵי הַקִּיצֵי נִשְׁאָתִי אֶת יְדֵי הַשְּׁמִימָה
לֵאמֹר: עוֹלָם אֶצֶר תּוֹשִׁיָּה. חֲכָמָה וְחִבּוּנָה צְדֵי צֵד. —
מִמּוֹ דְבַרֵי יְדִידְךָ.

הַיְהִיבוֹנֵי הַכְרִיעוּנֵי צֶל בְּרַפֵּי

גלגול נפש

הגה ה' קטלטה סלטה זכר ועטף
עטה. (ישעיה כב, יז)

The Lord is about to shake you severely,
fellow, and then wrap you around Himself
[i.e., and walk off with you].

נימוק סוללטי מלכתי

היבוא המתמסר ל תפנינו, אלס →

היבוא המנצל אל עשני הים

תדון עיקר התיי

רופא **אני** ומלאכת ידי חבש מסך והעלות
 ארוכה למחלה. ואם סכמי הרפואה קרואי שם **רבי**
 יתנשאו עלי, ונגדי יצדו גאון וגבה (פי להם המשפט
 לעלות הבמה ולדבר על כל, מקלי הבין מה הוא). בקל
 זאת רפא ארפא כמוהם, ומתי כל יחיו, כאשר לא יקומו
 רפאיהם. ואם יחדו נמתיק סוד, והתקמים האלה ישיתו
 עצות בנפשי, אז מרב חקמתם חולי לנצח יאבדו, ואין
 מציל. ואך בזאת הפלה ה' ביני וביניהם, פי אני נק
 ברגלי אצלכה, והמה בסוסים ורכב ברחובות ישמקשקון.
 פי ברב סוסים רב חקמה, וכי יוסיף רופא חכם על
 סוסיו אחד, יאמר ישראל, פי הוסיף על חקמתו שבע.
 המה יבואו פתחי נדיבים, וימלאו זקב כפיהם במותם
 (פי ייקר המותה לעשירי עם), ואנכי בקתי אביוני
 אדם אציג כף בגלי, וכי ימות אביון, וגותו לקורות
 פי תובל, ויצאה חנם אין כסף. — לפני סלון בית אשר
 שם מת עברתי, לא קסמע פתאם מת האיש, פי חלה
 את סליו, ואני נקראתי לבוא אליו, להעלות לו מרפא.
 זה האיש עשיר היה, ובגשתי יום או יומים אל מפתו.
 ומבואנה הנשים השכנות, וכל שארות בשרו, וכל
 סכמות הציר, ומבואנה וממלנה עליו (פי עשיר היה).
 ותאמרנה: עורנו שוכב על ערש דני? עוד לא קם

פגמ
ס 111
1111

ironic usage of PT
 כי כרב אמר קב סם קהל מ
 קב-סם הזית-אלק מתי